

Tekst: Lucas 5: 17-26

Lieve mensen,

Je hebt iemand nodig
stil en oprecht
die als het erop aan komt
voor je bidt of voor je vecht
pas als je iemand hebt
die met je lacht en met je grient
dan pas kun je zeggen:
'k heb een vriend.

Als je iemand hebt
die alles met je deelt
de tafel en het bed
één die nooit verveelt
als je iemand hebt
die al je zorgen heelt
weet je wat dat zeggen wil
weet je wat dat scheelt?

Ja dat weten we, soms maar al te goed. De mensen die dit het beste of diepste weten, zijn zij die het moeten missen.

De lamme is een geluksvogel, hij heeft vier die met hem lachen en met hem grienen. Ze tillen hem nu naar Jezus, zo gaat het verhaal in Lucas, maar ook in Matteus en Marcus staat het beschreven.

Het is altijd weer een ontroerende scene, die vier vrienden die hun ene verlamde makker op een baar bij Jezus brengen. In Marcus lezen we, dat dit in het dorp Kapernaum gebeurt en Kapernaum betekent 'waar troost ervaren wordt'. Als iets troostrijk is, dan is het dat vrienden of vriendinnen je dragen als je zelf niks meer kunt. Het kan ook anders. Van Job weten we dat de vrienden hem eerst doodzwijgen en de les proberen te lezen, alles behalve troostrijk zijn. Troost gedijt bij je aanvaard weten, luisteren, er zijn.

Jezus troost in Kapernaum. *Er was de kracht van de Heer, zodat Hij kon genezen.* Eigenlijk moet je zeggen: er was, is, en zal genezende kracht zijn van de Heer. Daar komen de mensen op af. De kracht van de Heer, die is altijd actueel. Een krant grossiert in nieuws dat een dag later over datum is, het Evangelie is altijd nieuw. Jezus is altijd genezend, omdat in hem God genezend tot ons spreekt. En de massa hongert naar die kracht en genezing. Die massa is dicht, te dicht, geen doorkomen aan. Gedrang. Die massa, die dringt, zoals van 't zomer met de reuzen van Leeuwarden. Er kan zich ook in ons een massa vormen. Die massa bestaat uit gedachten, uit dingen die moeten, uit afspraken en verplichtingen of dingen die je wilt. Dat kan tot gedrang van binnen leiden. Dat gedrang staat voor ons zomaar overvol hart of hoofd. Het kan zo vol en druk zijn in ons, dat er geen doorkomen aan is en de weg naar ruimte en rust versperd lijkt. Gevolg: we raken gespannen en zijn gestrest. En als dat te lang doorgaat, dan raken mensen verlamd. We noemen dat tegenwoordig

burn-out of overspannen. We komen niet meer van bed of uit de stoel. Ons lichaam wil niet meer, onze geest is overbelast. De informatie- en prikkelbaarheid, ze verlammen ons. We kunnen ze niet meer verwerken. Intussen lopen de vier vrienden vast in de massa, er is geen doorkomen aan. Ze kunnen het dak op. Dat doen ze dan ook. Dat dak scheidt het aardse en hemelse van elkaar. Dat is in veel levens zo, dat die twee elkaar kwijt zijn. Dit dak opgaan en vervolgens open maken door de vier vrienden wil zeggen: we breken ons leven open, zoeken verbinding waardoor een ander geluid. Naast ons materiele leven, komt een verhaal ons leven binnen, dat een totaal ander licht op ons leven werpt. Het komt van God, en opent een horizon van de geest, die ons nieuw maakt, heel, zuiver en vrij van angst of stress zijn. De opening is trefzeker, midden voor Jezus is een open ruimte en daar laten ze als een kraanmachinist de lamme voor Jezus' voeten zakken. Precisiewerk, aandacht. Aandacht is hier vormgegeven liefde.

Dat het met deze makker goed komt, heeft hij aan zijn vrienden te danken – als Jezus hun vertrouwen ziet, vergeeft hij die ene de zonde. Prachtig hoe de één voor de ander in kan staan. Jezus ziet het vertrouwen van de vrienden... en zegt tot de lamme:

Mens, jouw zonden zijn je vergeven. Apart is dat. Die vrienden brengen toch een lamme en geen zondige? Ze hadden gehoord dat Jezus mensen weer op de been kan helpen. Jazeker, alleen Jezus weet dat de boosdoener zich van binnen heeft genesteld bij deze mens. De van binnen opgehoopte massa aan oud of nieuw zeer, schuld of erfelijke last, sociale druk of werkstress, ze werken verlamdend. En die verlamming vindt Jezus zonde, met oorzaken en al. Dat brengt ons bij de aard van vergeven. Deze mens is net als wij geen slechterik, hij is, net als wij soms, het spoor bijster. Ja en als we het spoor bijster zijn, kan ons leven zomaar ontsporen, in een neerwaartse spiraal raken. We zitten vast aan beelden, patronen of situaties die ons verlammen.

Je zonden zijn je vergeven. Vergeven wil hier zeggen: *Menslief, je was het spoor bijster, maar nu je voor mijn voeten bent gelegd, staan niet al die dingen die je tot zonde dreven in het midden maar Ik.* Wie staat er in ons leven in het midden? Wie wijst ons de weg? Die vraag is voor onze samenleving en politiek van belang, die is voor de toekomst van belang, voor de aarde en onze kinderen, de generaties na ons. Wij weten hier Jezus in ons midden. We komen hier omdat Jezus in ons midden is en wij erom heen zitten, meer of minder lam. Hier voor Mijn voeten van Mij, zegt Jezus tegen ons, tegen dat wat in ons leven ons verlamt: *je zonden zijn je vergeven.*

Wat is dit voor soort vergeven, hoe weten we dat, hoe werkt het? Het woord voor vergeven vertelt het ons. Vergeven betekent: loskomen van, loslaten van de dingen die je verlammen. Jezus knipt als het ware het lint met het verlamdende verleden door. Het effect? Je keert je om naar de toekomst, je mag een nieuwe

weg inslaan. Vanaf nu ben je in het volgen van Jezus kind van God, zo vertelt Jezus in Marcus aan de lamme. Het dak is al open, de verbinding gelegd.

Hier gebeurt in deze lamme mens een ommekeer, het roer gaat om, op deze manier leven doe ik niet langer. Ik heb angst gekend, was als verlamd. Dat is nu voorbij. Ik leef in de wereld, in tijd en ruimte en tegelijk leef ik in God.

Intussen zijn de farizeeërs verbijstert en vinden op hun beurt dat Jezus het spoor bijster is. Jezus ziet en doorziet het. Goochem als hij is, komt hij hen tegemoet door te zeggen: wat is makkelijker aan een lamme te zeggen, je

zonden zijn vergeven of sta, neem je matras op en loop?

De van zonde vergeven lamme staat op, terstond, ineens, neemt zijn bed op en gaat op weg naar zijn huis.

Gemeente, het wezen van de lamme in de Bijbel, in de woorden van God, van bevrijding, van nieuw begin, is te mooi om niet te noemen. Het woord voor lamme lijkt als twee druppels water op het woord voor Pasen, Pesach. Lamme is piseach. Hetzelfde kristal. Pasen staat voor het moment in ons leven, waar voor ons de weg ophoudt. Het gaat niet meer. Met Pasen loopt de weg van ons leven dood. Einde oefening. Ik had nog graag een poosje mee willen gaan, maar het is over. Met Pasen is dit niet het einde, er wordt over heen gesprongen. En dat gaat tegen alle aardse logica in.

Zijn ontmoeting met Jezus leert de lamme en het lamme in ons ook anders naar onszelf te kijken. Als Jezus zegt *Neem je bed op en wandel* gebeurt dat wonder. Als de lamme opstaat, is dat wonder een feit. Als wij wat ons verlamt kunnen loslaten en er van binnen vrij van zijn, is vergeving, is omkeer, is nieuw leven een feit. Meteen. Dan verdwijnt het lamme en is het Paasfeest.

Neem je bed op en wandel bevat nog een prachtige betekenis: bed is in het woord innig verwant met eigenschap. Zo ben ik nou eenmaal, kan ik ook niks aan doen. Die doodoener, dan verlamdend excuus, het telt niet meer als Jezus zegt, neem je bed op en wandel. Dan val jij niet langer onder je eigenschappen, maar draag jij ze in plaats van dat ze nog langer jou gedrag bepalen. In verbinding met Jezus, in ons hart en ons diepere zelf, kunnen we ons losweken van die tot dan zuigende en verlamdende krachten. We ervaren dat als in ons binnenste nieuwe levens- en geloofskracht stroomt, uit de bron binnen in ons, de bron van de Heilige Geest.

Tot slot: Uiteindelijk loopt onze weg uit op de dood. De een loopt vast in slepende ziekte en de ander valt plots weg. En als nou het opstaan van de

lamme en het verheerlijken van God ook eens doorbreekt in dat einde, in dat doodlopend spoor? Als we genezen worden verklaard door Jezus, van zonden vergeven, met in ons het bewustzijn van het eeuwig leven? Dan zijn we in leven en in sterven genezen in het wezenlijke, in de bron en in het eeuwige. Dan kunnen we met Paulus zeggen: dood waar is uw angel. Dat doet ons opstaan, dat schenkt ons een rust, vrede en kracht in een kwetsbare en wankelende wereld. Een rust die de wereld niet vat, die ons verstand te boven gaat, maar die ons vertrouwen bevestigen kan.

Amen